За селом – нещира ласка поля
і шляхи в смуглявій самоті…
…Ах, кому лягли ці стерні голі
гострим смутком снитися в житті?

Осінь ось:
журлива жовта осінь
в куряві волочить сірі дні.
– Дні мої задимлені і босі,
чом так рідні знову ви мені?

Вітер грає сірими дротами…
Вітре, вітре… я такий, як ти:
йду кудись, закоханий в динами
і цілую поглядом дроти.

У цю осінь знову мені марить
і когось любити без кінця —
…Хтось такий задумливий і карий
загубився в пізніх пшеницях.

Над життям покинув сірі смуги,
і заплів у жовті стрічні дні.
Ще допише чорну повість плугом
сіроока осінь на стерні,

І мою колись допишуть повість
сірі дні – не плугом, а свинцем…
– Ех, ви, дні, ви, дні мої соснові,
гарно в вас занурювать лице!